

УДК 008:070:7.075

DOI 10.32461/2226-3209.2.2026.362261

Цитування:

Русаков С. С. Мистецька періодика як форма дискурсивного виміру ринкового обігу мистецтва. *Вісник Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв* : наук. журнал. 2026. № 2. С. 85–91.

Rusakov S. (2026). Art Periodicals as a Form of Discursive Dimension of Market Circulation of Art. *National Academy of Managerial Staff of Culture and Arts Herald: Science journal*, 2, 85–91 [in Ukrainian].

Русаков Сергій Сергійович,
кандидат філософських наук, доцент,
завідувач відділу організації наукової
та редакційно-видавничої діяльності
Київського науково-дослідного
інституту судових експертиз
Міністерства юстиції України
<https://orcid.org/0000-0002-8494-9445>

МИСТЕЦЬКА ПЕРІОДИКА ЯК ФОРМА ДИСКУРСИВНОГО ВИМІРУ РИНКОВОГО ОБІГУ МИСТЕЦТВА

Мета статті – обґрунтувати роль мистецької періодики як форми дискурсивного виміру ринкового обігу мистецтва. **Методологічне підґрунтя** дослідження становлять культурологічний, інституційний і дискурсивний підходи до аналізу мистецтва та артринку. Їхнє поєднання дає підстави розглядати мистецьку періодику як дискурсивний простір формування художніх значень, візуальних репрезентацій, культурної пам'яті та символічного капіталу художніх явищ. **Наукова новизна**. Попри значну кількість праць, присвячених історії, типології та видавничим особливостям журналів про мистецтво, недостатньо розробленим залишається їхнє осмислення як форми дискурсивного виміру ринкового обігу мистецтва. Художня цінність у сучасній культурі формується через входження твору, імені митця або артподії в простір публічного опису, інтерпретації, репрезентації та інституційного визнання. Одним з просторів такого входження є мистецька періодика, адже в ній артефакти, постаті митців та події (виставки, артярмарки, музейні проекти, аукціони) задають стратегії артикуляції мистецтва. **Висновки**. Мистецька періодика забезпечує входження художньої події, твору або авторської художньої практики до ширшого простору інституційного обігу. На прикладах «Арткурсив», [esthète], «Verve» та «Антиквар» показано, що періодика формує дискурсивний інструментарій опису мистецтва, оприявнює митців, фіксує виставкові і ринкові події, тиражує візуальні образи, акумулює культурну пам'ять і накопичує свідчення професійного визнання, які важливі для подальшого інституційного та ринкового закріплення художньої значущості.

Ключові слова: мистецька періодика; мистецький журнал; артринок; інституційний обіг мистецтва; ринковий обіг мистецтва; дискурсивний вимір; художня цінність; символічний капітал; економічний вимір; ринкове визнання.

Rusakov Serhii, PhD in Philosophical Sciences, Associate Professor, Head of the Department for Organization of Scientific and Editorial-Publishing Activities, Kyiv Scientific Research Institute of Forensic Expertise of the Ministry of Justice of Ukraine, Kyiv, Ukraine

Art Periodicals as a Form of Discursive Dimension of Market Circulation of Art

The purpose of the article is to substantiate the role of art periodicals as a form of the discursive dimension of the market circulation of art. **The methodological foundation** of the study is comprised of culturological, institutional, and discursive approaches to the analysis of art and the art market. Their synthesis provides a basis for examining art periodicals as a discursive space for the formation of artistic meanings, visual representations, cultural memory, and the symbolic capital of artistic phenomena. **Scientific novelty**. Despite a significant body of literature dedicated to the history, typology, and publishing specificities of art magazines, their conceptualisation as a form of the discursive dimension of the market circulation of art remains insufficiently explored. Artistic value in contemporary culture is generated through the integration of an artwork, an artist's name, or an art event into the domain of public description, interpretation, representation, and institutional recognition. Art periodicals serve as one of the primary spaces for this integration, as within them, artifacts, artists' figures, and events (exhibitions, art fairs, museum projects, auctions) establish the strategies for the articulation of art. **Conclusions**. Art periodicals facilitate the entry of an art event, a work, or an author's artistic practice into the broader space of institutional circulation. Drawing on the cases of *Art-cursive*, [esthète], *Verve*, and *Antykvar*, the study demonstrates that periodicals shape the discursive toolkit for art description and the manifestation of artists, record exhibition and market events, reproduce visual images, and accumulate cultural memory alongside evidence of professional recognition. These elements are essential for the subsequent institutional and market consolidation of artistic significance.

Keywords: art periodicals; art magazine; art market; institutional circulation of art; market circulation of art; discursive dimension; artistic value; symbolic capital; economic dimension; market recognition.

Актуальність теми дослідження. Роль мистецької періодики в ринковому обігу мистецтва досі недостатньо осмислена в культурологічному аспекті. Здебільшого журнали про мистецтво розглядаються як джерела інформації, майданчики для арткритики або культурної журналістики. В контексті артринку їх доцільно осмислювати як форму дискурсивного виміру ринкового обігу мистецтва, через яку художні феномени у всій їхній суб'єктно-об'єктній повноті здобувають фахову рецепцію та закріплення в соціокультурному просторі.

Мистецька періодика стає простором продукування, трансляції та архівації вербальних і візуальних смислів, які маркують соціокультурний статус художніх явищ. Медійні інструменти соціокультурного смислотворення (рецензії, інтерв'ю, критика, репродукції та тематичні випуски), а також інституційного відбору (редакційна політика) допомагають формувати фаховий дискурс артсвіту. Через таке опосередкування мистецтво виходить з локального контексту до ширшого культурного осмислення. Український часопис «Арткурсив», наприклад, фіксує виставкові події і переводить їх з формату актуальної художньої комунікації до простору культурної пам'яті.

Ми розглядаємо артринок як сучасну ринкову форму інституційного обігу мистецтва. Цей процес охоплює циркуляцію матеріальних і символічних благ (від артефактів до репрезентацій та свідчень про постать митця, його творчість і репутацію) між ключовими суб'єктами художнього поля. Артринок аналізується через взаємодію трьох вимірів: дискурсивного, що формує інтерпретаційні рамки; подієвого, що забезпечує інституційне підтвердження; економічного, що закріплює символічно підготовлену художню цінність у формі ринкової вартості. Діючи переважно в дискурсивному вимірі, періодика водночас пов'язана з подієвим та економічним вимірами артринку. Публікація рецензій, оглядів або інтерв'ю про знакові артподії перетворює текст на свідчення фахової уваги до художньої значущості.

Аналіз досліджень та публікацій. У наукових публікаціях українські мистецькі журнали та часописи переважно розглядаються з історико-публіцистичного, мистецтвознавчого, журналістикознавчого або

видавничого погляду. Цю проблематику досліджували О. Іванова [5], Л. Василик [3], В. Шейко [16], О. Левицька [6], Д. Харамуза [14], М. Глушко [4], А. Пилипенко [9], С. Фіялка [12], Л. Монич [8], К. Халимон [13], Т. Хітрова [15], Ю. Мазур та М. Рожило [7] та інші автори. У цих працях увагу зосереджено на історії, структурі, типології, функціонуванні та видавничих особливостях мистецької періодики. Натомість менш розробленим залишається культурологічний підхід, в рамках якого видання про мистецтво осмислюються як форма дискурсивного виміру ринкового обігу мистецтва.

Теоретичне підґрунтя для такого підходу становлять Г. і С. Вайт [27], П. Бурдьє [20], Г. Аллен [18], В. Бурджина [21], Г. Фостера [23], О. Вельтхейса [26], Х. Колокити [24], Дж. Елкінса [22], К. Сальванескі [25], А. Тормахової та О. Алексієнко [11], які сприяють осмисленню мистецької періодики як простору культурного посередництва, формування значень, візуальної репрезентації, архівування та символічного усталення художніх явищ. В контексті моделі артринку як взаємодії дискурсивного, подієвого та економічного вимірів журнал бере участь у формуванні інтерпретаційних рамок художньої цінності, фіксації подієвого визнання та культурному обґрунтуванні подальшого ринкового визнання.

Мета статті – обґрунтувати роль мистецької періодики як форми дискурсивного виміру ринкового обігу мистецтва.

Виклад основного матеріалу. Важливість визнання ролі художніх журналів як дискурсивного виміру артринку зростає в сучасну цифрову епоху, коли може здаватись, що цінність друкованих матеріалів зменшилась. Тим не менш, журнали вже тривалий час є невіддільним чинником розвитку артринку, документуючи художню діяльність та забезпечуючи значну присутність митців, творів мистецтва та художніх практик у соціокультурному середовищі.

У книзі «Полотна та кар'єра» Г. і С. Вайт показують, що у XIX столітті академічно-державна система визнання поступово втрачала монополію, натомість формувалась нова система посередників – дилерів, критиків, виставок, публічних дискусій і періодичних видань. Дослідники зазначають, що попит на сучасні твори мистецтва визначався цінами та

існуванням «клімату думки» [27, 94]. Мистецький журнал є одним із засобів формування такого клімату, бо він формує понятійно-категоріальний інструментарій, за допомогою якого художній об'єкт стає артикульованим, описаним, оціненим і введеним до ширшого культурного обігу. З артринком журнал пов'язаний через участь у формуванні символічного капіталу художнього явища перед його подальшим інституційним або ринковим закріпленням. Важливо й те, що арткритика не була зовнішньою щодо нової системи артринку, адже вона «прийшла, щоб впровадити частину нової системи» [27, 96].

П. Бурдье розглядає мистецьке поле як простір виробництва символічних благ, в якому цінність твору залежить від факту створення чи продажу та від системи посередництва – критиків, видавців, дилерів, галерей, музеїв, коментаторів та інших учасників культурного поля. Для аналізу мистецької періодики особливо важливим є положення П. Бурдье про те, що дискурс про твір не є побічним продуктом його існування, а бере участь у творенні його значення та цінності [20, 170]. Отже, журнал описує художню подію, водночас конституюючи її онтологічний статус у художньому полі.

Г. Аллен зміщує акцент з документації художньої діяльності на журнал як місце художньої практики. На її думку, у 1960–1970-х роках журнали стали «важливим новим місцем художньої практики» та виконували функцію «альтернативного виставкового простору» для дематеріалізованих концептуальних практик [18, 1]. Тому журнал може бути каналом репрезентації вже наявного

твору і самобутнім простором його публічного існування.

Як стверджує Віктор Бургін, значення візуального об'єкта конституюється мовою, пам'яттю, соціальними кодами та способами бачення, тобто конструюється безпосередньо в акті споглядання через певний спосіб мовлення [21]. Звідси випливає, що видання про мистецтво відтворює зображення не ізольовано, а в системі текстових і візуальних зв'язків, де образ набуває семантичної визначеності. Близькою є позиція Г. Фостера, який розглядає мистецтво як соціальний знак, вбудований у системи престижу, влади і розрізнення [23]. Для аналізу артринку це означає, що періодика структурує семіотичний простір, в якому мистецтво трансформується з суто естетичного об'єкта у знакову систему, інтегровану в механізми суспільного визнання.

Отже, мистецькі періодичні видання є репрезентацією дискурсивного простору артринку. Завдяки інструментам редакційного добору та експертної оцінки часописи поєднують текстові та візуальні складові, беручи безпосередню участь у соціокультурному конструюванні художньої цінності. Відтак часописи про мистецтво формують категоріально-понятійні критерії оцінювання мистецтва і створюють сталий соціокультурний ґрунт для публічних репрезентацій та подальшої капіталізації художніх об'єктів.

У структурі артринку роль мистецької періодики проявляється через взаємодію трьох вимірів – дискурсивного, подієвого та економічного. Журнал діє переважно в дискурсивному вимірі, але водночас фіксує події артсвіту і формує символічні передумови подальшого економічного визнання (табл. 1).

Таблиця 1

Мистецька періодика в структурі артринку

<i>Вимір артринку</i>	<i>Роль мистецької періодики</i>	<i>Результат для ринкового обігу</i>
Дискурсивний	Виробляє стратегії артикуляції мистецтва; інтерпретує твір, митця або художній напрям; формує критичні рамки сприйняття	Художнє явище отримує публічну форму значущості і входить до простору культурного осмислення
Подієвий	Документує виставки, бієнале, ярмарки, аукціони, музейні проекти та інші форми публічної присутності	Подія набуває статусу зафіксованого свідчення інституційного визнання
Економічний	Створює фахове обґрунтування ринкового визнання через накопичення описів, репродукцій і свідчень професійної уваги	Ринкова оцінка митця або твору спирається на символічно закріплену художню значущість

Функціонування фахової періодики як простору фіксації та візуальної репрезентації мистецтва дає змогу трансформувати плинний хронотоп артподії на надійний показник інституційного визнання. Подія, обмежена в

часі та просторі, через публікацію входить до ширшого контексту осмислення, вивчення та подальшого повернення до публічного простору.

Часопис «Арткурсив» (Інститут проблем сучасного мистецтва Національної академії мистецтв України), є прикладом фахової періодики, що документує та символічно зберігає артподії. Це яскраво помітно у випусках 2021 р., приурочених до 30-річчя незалежності України, демонструючи розвиток українського мистецтва через виставки, галереї, аукціони, міжнародні презентації. З 2022 року, зберігаючи художній зміст, видання ще й стало архівом воєнного часу [2].

Схожу, але іншу за медійною формою функцію виконує газета [esthète], що позиціонує себе як «незалежне українське медіа про мистецтво» [17]. Через інструментарій «slow журналістики» видання архівує поточний художній процес, видозмінюючи власні друковані шпальти на самостійний артефакт. Знаковою є думка редакторки про те, що «мистецькі видання давно перестали бути звичайним типом медіа» і дедалі більше «нагадують те, про що розповідають на своїх сторінках – твори мистецтва» [10, 6].

Для українського артринку, якому бракує стабільних механізмів фахового оцінювання та публічного впорядкування художніх процесів, періодичні видання і цифрові платформи залишаються важливими каналами функціонування мистецтва в соціокультурному просторі. А. Тормахова та О. Алексієнко, розглядаючи цифрові і медійні ресурси як складову джерельної бази українського артринку, фіксують сучасні зміни в артсвіті, зокрема аукціонну діяльність, благодійні виставки та онлайн-продажі [11, 277–282].

Поряд з текстовим супроводом журнали про мистецтво вибудовують візуальну репрезентацію мистецтва. Репродукції творів, обкладинки, візуальний дизайн, тематичні добірки або редакційний порядок матеріалів створюють спосіб презентації мистецтва поза межами галереї чи музею. Так журнал поширює художні образи, формує способи бачення, архівує художні явища та вводить окремі твори до ширшого простору публічного сприйняття.

Цей аспект дискурсивної архітекtonіки розкрито в дослідженні Х. Колокити про паризьку художню пресу 1930-х рр. – *Cahiers d'art*, *Minotaure* і *Verve* [24]. Популяризуючи модерне мистецтво, такі видання формували інформаційний простір і середовище візуального поширення модернізму. Нові поліграфічні можливості та продумане графічне оформлення дозволили мистецтву

вийти за межі традиційних полотен, набуваючи нової форми медійної матеріалізації.

Суперечливу природу артперіодики унаочнює досвід функціонування часопису «Verve», який було засновано з метою демократизувати мистецтво та зробити його доступним для ширшої аудиторії. Водночас ексклюзивний дизайн, розкішний друк, самобутні літографії та висока вартість зробили його недоступним для більшості читачів. Такий парадокс є важливим для культурологічного аналізу мистецької періодики, адже журнал може розширювати доступ до зображень творів мистецтва і водночас відтворювати механізми відбору, ієрархізації та символічного привілею.

З плином часу весь масив медійних матеріалів, від візуального ряду до критичних текстів, трансформується на важливі документи епохи. Вони дають змогу реконструювати класичні художні тенденції, інституційні пріоритети, методи розпізнавання та ієрархію ринку. Художній журнал виконує подвійну функцію. Спершу він представляє та інтерпретує мистецтво, а згодом стає архівом, що демонструє, як окремий твір сприймався, відбирався, описувався та закріплювався в конкретному культурному середовищі.

Журнальна публікація як передумова ринкового визнання інтегрує дискурсивний, подієвий та економічний виміри артринку. Через взаємодію аналітичних та ілюстративних форматів видання автор розбудовує професійний статус, що визначає його позицію в ієрархії артсвіту. Забезпечуючи культурне оприявлення та накопичення символічного капіталу, така публікація слугує вагомим аргументом для подальшої легітимізації художніх практик.

Періодичні мистецькі видання накопичують текстові, візуальні та інституційні свідчення, завдяки яким постає митця інтегрується у професійний простір. Різноманітні медійні формати – від експертних рецензій до репродукцій – стають інструментами тривалого закріплення автора в соціокультурному просторі та джерелом для його символічного капіталу. У розумінні П. Бурдьє, суб'єкт художнього поля набуває значення не саме по собі, а через систему актів визнання, що повторюються в межах художнього поля: публікації, виставки, передмови, критичні оцінки, згадки у виданнях та професійні добірки. Дослідник зазначає, що митець як «творець» сам є продуктом роботи поля, у якому критики, дилери, видавці та інші

посередники разом «відкривають» його й надають сили його імені [20, 167–168]. Тому мистецький журнал описує творчість і водночас утверджує статус митця як упізнаваний та значущий у фаховій спільноті.

Приклад такого підходу знаходимо у випуску журналу «Антиквар» №4 (127), який присвячений постаті Анатолія Криволапа [1]. Творчість українського художника представлена численними матеріалами, зокрема такими як мистецтвознавчі тексти, кураторські коментарі, інтерв'ю, якісні зображення картин, інформація про приватні колекції, біографічні дані митця та список персональних і групових виставок. Сукупність цих матеріалів збирає довкола імені митця текстові, візуальні, інституційні та колекційні свідчення. Так символічний капітал постає як результат перетину дискурсивного опису, подієвої фіксації та економічного закріплення художньої цінності. Для артринку важливо, що інституції, колекціонери та покупці мають справу не лише з окремим твором, а й із зафіксованою історією його публічної та професійної значущості.

О. Вельтхейс, розглядаючи артринк як культурно організоване середовище, стверджує, що ринки також є «культурними сузір'ями» [26, 3], а ціни на твори мистецтва мають «символічні значення, окрім суто економічних» [26, 4]. Отже, ціну твору пояснюють матеріальні характеристики об'єкта, виробничі витрати і попит, але також імідж художника, історія інституційного визнання, критична рецепція, колекційна біографія твору та ширше дискурсивне середовище.

Мистецька періодика структурує цей соціокультурний контекст, адже завдяки формуванню комплексу критичних і візуальних матеріалів вона накопичує маркери експертного схвалення. Внаслідок цього ринкова оцінка твору спирається на культурно зафіксовані ознаки художньої значущості.

Наукова новизна. Попри значну кількість праць, присвячених історії, типології та видавничим особливостям журналів про мистецтво, недостатньо розробленим залишається їхнє осмислення як форми дискурсивного виміру ринкового обігу мистецтва. Художня цінність у сучасній культурі формується через входження твору, імені митця або артподії в простір публічного опису, інтерпретації, репрезентації та інституційного визнання. Одним з просторів такого входження є мистецька періодика, адже в ній артефакти, постаті митців та події

(виставки, артярмарки, музейні проєкти, аукціони) задають стратегії артикуляції мистецтва.

Висновки. Мистецька періодика є важливою формою дискурсивного виміру ринкового обігу мистецтва, оскільки забезпечує публічну артикуляцію художньої цінності, фіксує події артсвіту, накопичує свідчення професійної уваги та формує символічний капітал митців, творів і художніх практик. Дискурсивне поширення імені митця, репродукцій його творів, критичних оцінок та інституційних згадок посилює його видимість у галерейному, музейному і ринковому середовищі, створюючи передумови для подальшого професійного та економічного визнання.

Дослідження показує, що мистецька періодика здатна узгоджувати дискурсивний, подієвий та економічний виміри артринку. Такі видання сприяють розвитку фахової експертизи, спрямованої на аналіз творів мистецтва, надання їм публічного значення та окреслення семантики їхнього функціонування як артоб'єктів. Саме тому зв'язок мистецької періодики з артринком полягає в її здатності посередничати між культурним значенням, інституційним визнанням і ринковою вартістю художнього явища.

Література

1. Антиквар: журнал про мистецтво та колекціонування. 2022. № 4 (127): Анатолій Криволап: енергія чистого кольору. URL: <https://antikvar.ua/127-anatolij-kryvolap-energiya-chystogo-koloru/> (дата звернення: 03.04.2026).
2. Арт-курсив: альманах сучасного мистецтва. Інститут проблем сучасного мистецтва НАМ України. URL: <https://mari.kyiv.ua/science/scientific-publications/art-coursive> (дата звернення: 03.04.2026).
3. Василик Л. Є. Літературно-художні видання у контексті сучасних суспільно-культурних тенденцій. *Поліграфія і видавнича справа*. 2008. № 2. С. 22–28.
4. Глушко М. Мистецькі журнали в сучасній Україні: особливості контенту. *Вісник ЛНАМ. Серія: Культурологія*. 2016. Вип. 29. С. 47–57.
5. Іванова О. А. *Літературно-мистецька періодика в соціально-комунікаційному просторі України початку XXI століття: дис. ... д-ра наук із соц. комунік. : 27.00.01 / Одеський національний університет ім. І. І. Мечникова*. Одеса, 2010.
6. Левицька О. С. Літературно-художні часописи в сучасному літературному дискурсі. *Поліграфія і видавнича справа*. 2011. № 1. С. 33–43.

7. Мазур Ю. В., Рожило М. А. Журнал про сучасне візуальне мистецтво: ризик втратити українського митця. *Масова комунікація: історія, сьогодення, перспективи*. 2013. № 3(3). С. 70–73.

8. Монич Л. М. Особливості жанрового контенту сучасних літературно-художніх журналів України. *Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна*. 2012. № 1027.

9. Пилипенко А. Контент літературного журналу: принципи моделювання. *Вісник Книжкової палати*. 2012. № 2.

10. Степанюк І. Журнали про мистецтво. *[esthète] gazeta*. 2019. № 6. С. 6–8.

11. Тормахова А., Алексієнко О. Джерела вивчення українського арт-ринку: від архівів до цифрових платформ. *Українська культура: минуле, сучасне, шляхи розвитку*. 2025. № 51. С. 277–282. DOI: <https://doi.org/10.35619/ucpmk.51.1058>

12. Фіялка С. Б. Тематико-типологічна структура сучасних мистецтвознавчих журнальних видань. *Наукові записки Інституту журналістики*. 2013. Вип. 50. С. 110–118.

13. Халимон К. Поняття «контент» та форми його подання в журнальних виданнях. *Наукові записки Інституту журналістики*. 2011. Вип. 45.

14. Харамуза Д. В. Літературно-художні часописи України 1990–2020 рр.: історичний ескіз. *Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського. Серія: Філологія. Соціальні комунікації*. 2020. Т. 31(70). № 2(4). С. 150–157. DOI: <https://doi.org/10.32838/2663-6069/2020.2-4/23>

15. Хітрова Т. В. *Типологічні особливості періодичної преси Запорізького краю (1904–1920 рр.): автореф. дис. ... канд. філол. наук : 10.01.08*. Київ, 2007.

16. Шейко В. М. Літературні періодичні видання України в роки незалежності: культурологічний аспект. *Вісник Харківської державної академії культури*. 2009. Вип. 28. С. 12–28.

17. *Esthete. Газета про мистецтво: онлайн-видання*. (б. д.). URL: <https://www.esthetegazeta.com/> (дата звернення: 03.04.2026).

18. Allen G. *Artists' Magazines: An Alternative Space for Art*. Cambridge, MA: MIT Press, 2011.

19. Apollinaire G. Juan Gris. *In Oeuvres en prose complètes*. Paris: Gallimard, 1991.

20. Bourdieu P. *The Rules of Art: Genesis and Structure of the Literary Field*. Stanford: Stanford University Press, 1996.

21. Burgin V. *The End of Art Theory: Criticism and Postmodernity*. London: Macmillan, 1986.

22. Elkins J. *What Happened to Art Criticism?*. Chicago: Prickly Paradigm Press, 2003.

23. Foster H. *Recodings: Art, Spectacle, Cultural Politics*. Port Townsend, WA: Bay Press, 1985.

24. Kolokytha C. The Art Press and Visual Culture in Paris during the Great Depression: Cahiers d'art, Minotaure, and Verve. *Visual Resources*. 2013. Vol. 29(3). Pp. 184–215. DOI: <https://doi.org/10.1080/01973762.2013.814204>

25. Salvaneschi C. Afterlives: On the Art Periodical's Return through Anthologies and Special Issues. *Revista de História da Arte*. 2023. Vol. 16. Pp. 10–37. DOI: <https://doi.org/10.34619/8arh-ip6w>

26. Velthuis O. *Talking Prices: Symbolic Meanings of Prices on the Market for Contemporary Art*. Princeton: Princeton University Press, 2005.

27. White H. C., White C. A. *Canvases and Careers: Institutional Change in the French Painting World*. New York: Wiley, 1965.

References

1. *Antykvary: Magazine on Art and Collecting*. (2022). No. 4 (127): Anatolij Kryvolap: the energy of pure color. URL: <https://antikvar.ua/127-anatolij-kryvolap-energiya-chystogo-koloru/> [in Ukrainian].

2. *Art-cursive: Almanac of Contemporary Art*. Modern Art Research Institute of the National Academy of Arts of Ukraine. URL: <https://mari.kyiv.ua/science/scientific-publications/art-cursive> [in Ukrainian].

3. Vasylyk, L. Ye. (2008). Literary and art publications in the context of contemporary socio-cultural trends. *Typography and Publishing*, 2, 22–28 [in Ukrainian].

4. Hlushko, M. (2016). Art magazines in contemporary Ukraine: features of content. *Bulletin of LNAM. Series: Cultural Studies*, 29, 47–57 [in Ukrainian].

5. Ivanova, O. A. (2010). *Literary and art periodicals in the social and communication space of Ukraine at the beginning of the XXI century* (Doctoral dissertation). Odesa I. I. Mechnikov National University, Odesa [in Ukrainian].

6. Levytska, O. S. (2011). Literary and art magazines in contemporary literary discourse. *Typography and Publishing*, 1, 33–43 [in Ukrainian].

7. Mazur, Yu. V., & Rozhylo, M. A. (2013). Magazine about contemporary visual art: the risk of losing the Ukrainian artist. *Mass Communication: History, Present, Perspectives*, 3(3), 70–73 [in Ukrainian].

8. Monych, L. M. (2012). Features of genre content of contemporary literary and art magazines in Ukraine. *The Journal of V. N. Karazin Kharkiv National University*, 1027 [in Ukrainian].

9. Pylypenko, A. (2012). Content of a literary magazine: principles of modeling. *Bulletin of the Book Chamber*, 2 [in Ukrainian].

10. Stepaniuk, I. (2019). Magazines about art. *[esthète] newspaper*, 6, 6–8 [in Ukrainian].

11. Tormakhova, A., & Aleksiienko, O. (2025). Sources for studying the Ukrainian art market: from archives to digital platforms. *Ukrainian Culture: Past, Present, Ways of Development*, 51, 277–282. <https://doi.org/10.35619/ucpmk.51.1058> [in Ukrainian].

12. Fiyalka, S. B. (2013). Thematic and typological structure of contemporary art history magazine publications. *Scientific Proceedings of the Institute of Journalism*, 50, 110–118 [in Ukrainian].

13. Khalymon, K. (2011). The concept of "content" and forms of its presentation in magazine publications. *Scientific Proceedings of the Institute of Journalism*, 45 [in Ukrainian].
14. Kharamuza, D. V. (2020). Literary and art magazines of Ukraine 1990–2020: a historical sketch. *Scientific Notes of Taurida National V.I. Vernadsky University. Series: Philology. Social Communications*, 31(70), 2(4), 150–157. <https://doi.org/10.32838/2663-6069/2020.2-4/23> [in Ukrainian].
15. Khitrova, T. V. (2007). *Typological features of the periodical press of the Zaporizhzhia region (1904–1920)* (Extended abstract of candidate's thesis). Kyiv [in Ukrainian].
16. Sheiko, V. M. (2009). Literary periodicals of Ukraine in the years of independence: cultural aspect. *Bulletin of Kharkiv State Academy of Culture*, 28, 12–28 [in Ukrainian].
17. *Esthete. Newspaper about art: online edition.* (n.d.). URL: <https://www.esthetegazeta.com/> [in Ukrainian].
18. Allen, G. (2011). *Artists' Magazines: An Alternative Space for Art*. Cambridge, MA: MIT Press [in English].
19. Apollinaire, G. (1991). Juan Gris. In *Oeuvres en prose complètes*. Paris: Gallimard [in English].
20. Bourdieu, P. (1996). *The Rules of Art: Genesis and Structure of the Literary Field*. Stanford: Stanford University Press [in English].
21. Burgin, V. (1986). *The End of Art Theory: Criticism and Postmodernity*. London: Macmillan [in English].
22. Elkins, J. (2003). *What Happened to Art Criticism?*. Chicago: Prickly Paradigm Press [in English].
23. Foster, H. (1985). *Recodings: Art, Spectacle, Cultural Politics*. Port Townsend, WA: Bay Press [in English].
24. Kolokytha, C. (2013). The Art Press and Visual Culture in Paris during the Great Depression: Cahiers d'art, Minotaure, and Verve. *Visual Resources*, 29(3), 184–215. <https://doi.org/10.1080/01973762.2013.814204> [in English].
25. Salvaneschi, C. (2023). Afterlives: On the Art Periodical's Return through Anthologies and Special Issues. *Revista de História da Arte*, 16, 10–37. <https://doi.org/10.34619/8arh-ip6w> [in English].
26. Velthuis, O. (2005). *Talking Prices: Symbolic Meanings of Prices on the Market for Contemporary Art*. Princeton: Princeton University Press [in English].
27. White, H. C., & White, C. A. (1965). *Canvases and Careers: Institutional Change in the French Painting World*. New York: Wiley [in English].

Стаття надійшла до редакції 09.03.2026

Отримано після доопрацювання 10.04.2026

Прийнято до друку 21.04.2026

Опубліковано 26.05.2026